

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Karol Weitz

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko E. L.
przy udziale interwenienta ubocznego Gminy Miasta G.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 kwietnia 2019 r.,
na skutek zagadnienia prawnego
przedstawionego przez Sąd Okręgowy w G.
postanowieniem z dnia 31 października 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

"Czy osobie nabywającej od dłużnika własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego po jego zajęciu w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje skuteczne roszczenie windykacyjne przeciwko osobie, która zawarła umowę sprzedaży tego prawa z nabywcą licytacyjnym, legitymującym się formalnie prawomocnym postanowieniem o przysądzeniu, w sytuacji, gdy brak było podstawy do stwierdzenia prawomocności tego orzeczenia, które zostało następnie uchylone, zaś dla lokalu nie założono księgi wieczystej?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w G. oddalił powództwo W. P. - powołującego się na nabycie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu nr (...), położonego w G., ul. M. klatka A, znajdującego się w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej „Z.” w G. od dłużniczki B. D. na podstawie umowy sprzedaży z dnia 30 kwietnia 2008 r. o wydanie lokalu, skierowane przeciwko E. L.

- nabywczynie wskazanego prawa od L. R., na rzecz której jako nabywczynie licytacyjnej Sąd Rejonowy w G. przysądził je postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 925 § 1 zd. drugie k.p.c. w zw. z art. 17¹³ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych przez przyjęcie, że złożenie przez komornika informacji o zajęciu do akt spółdzielni oznacza skuteczne zajęcie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, dla którego nie jest prowadzona księga wieczysta, art. 930 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne utożsamienie skutku zajęcia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu z niedopuszczalnością rozporządzenia nim, art. 365 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że nabycie prawa przez L. R., a następnie E. L. było skuteczne, podczas gdy Sąd związany był prawomocnymi postanowieniami Sądu Rejonowego w G. z dnia 17 października 2014 r., którymi uchylono postanowienie o przybiciu oraz postanowienie o przysądzeniu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu na rzecz L. R., jako nabywczynie licytacyjnej.

Sąd Okręgowy w G., postanowieniem z dnia 31 października 2018 r., podjętym na posiedzeniu niejawnym, przedstawił Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne, budzące poważne wątpliwości, o treści przytoczonej wyżej.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z art. 390 § 1 k.p.c., jeżeli przy rozpoznawaniu apelacji powstanie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, sąd może je przedstawić do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Przepis ten stanowi odstępstwo od konstytucyjnej zasady niezawisłości sądów zatem, z uwagi na wyjątkowy charakter, wymaga ścisłej wykładni, bez koncesji na rzecz argumentów o nastawieniu celowościowym lub utylitarnym (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009 r., III CZP10/09, nie publ.). Konsekwentnie przyjęto, że dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień prawnych dotyczących wykładni przepisów prawa materialnego lub procesowego mających zastosowanie w wystarczająco ustalonym stanie faktycznym sprawy, przy czym każdorazowo konieczne jest stwierdzenie, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego jest

niezbędne do rozpoznania środka odwoławczego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1996 r., III CZP 91/96, OSNC 1997, nr 1, poz. 9, z dnia 14 listopada 2006 r., III CZP 84/06, nie publ., z dnia 16 maja 2008 r., III CZP 67/08, nie publ., z dnia 28 sierpnia 2008 r., III CZP 67/08, nie publ., z dnia 22 stycznia 2009 r., III CZP 120/08, nie publ.). Zagadnienie nie może się sprowadzać do pytania o możliwy sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2007 r., III UZP 1/07, OSNP 2008, nr 3-4, poz. 49). Sąd drugiej instancji powinien ponadto wykazać, czy występują uzasadnione wątpliwości interpretacyjne dotyczące oznaczonych przepisów prawa, zwłaszcza znajdujące wyraz w rozbieżności orzecznictwa, jakie wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2006 r., III UZP 6/06, z dnia 25 stycznia 2007 r., III CZP 100/06, z dnia 22 lutego 2007 r., III CZP 163/06 - nie publ.).

Niezbędnym warunkiem podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały w przedmiocie przedstawionego zagadnienia jest, obok spełnienia przedstawionych wyżej przesłanek merytorycznych, także prawidłowość formalna postanowienie o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego, budzącego poważne wątpliwości, które zapada w trakcie postępowania toczącego się przed sądem drugiej instancji. Sąd ten co do zasady, z wyjątkami wskazanymi art. 373 i art. 374 k.p.c., orzeka na rozprawie. Konsekwentnie, wydanie postanowienia o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego może zapaść jedynie na rozprawie, która następnie podlega odroczeniu z tej przyczyny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r., III CZP 93/04, nie publ., z dnia 22 listopada 2007 r., III CZP 99/07, nie publ.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury wadliwość formalna takiego postanowienia, polegająca na jego wydaniu na posiedzeniu niejawnym zamiast na rozprawie, stanowi podstawę odmowy podjęcia uchwały (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2016 r., III CZP 52/16, OSNC 2017, nr 7-8, poz. 83, z dnia 19 października 2017 r., III CZP 51/17, nie publ., z dnia 19 października 2018 r., III CZP 44/18, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak postanowieniu.

jw